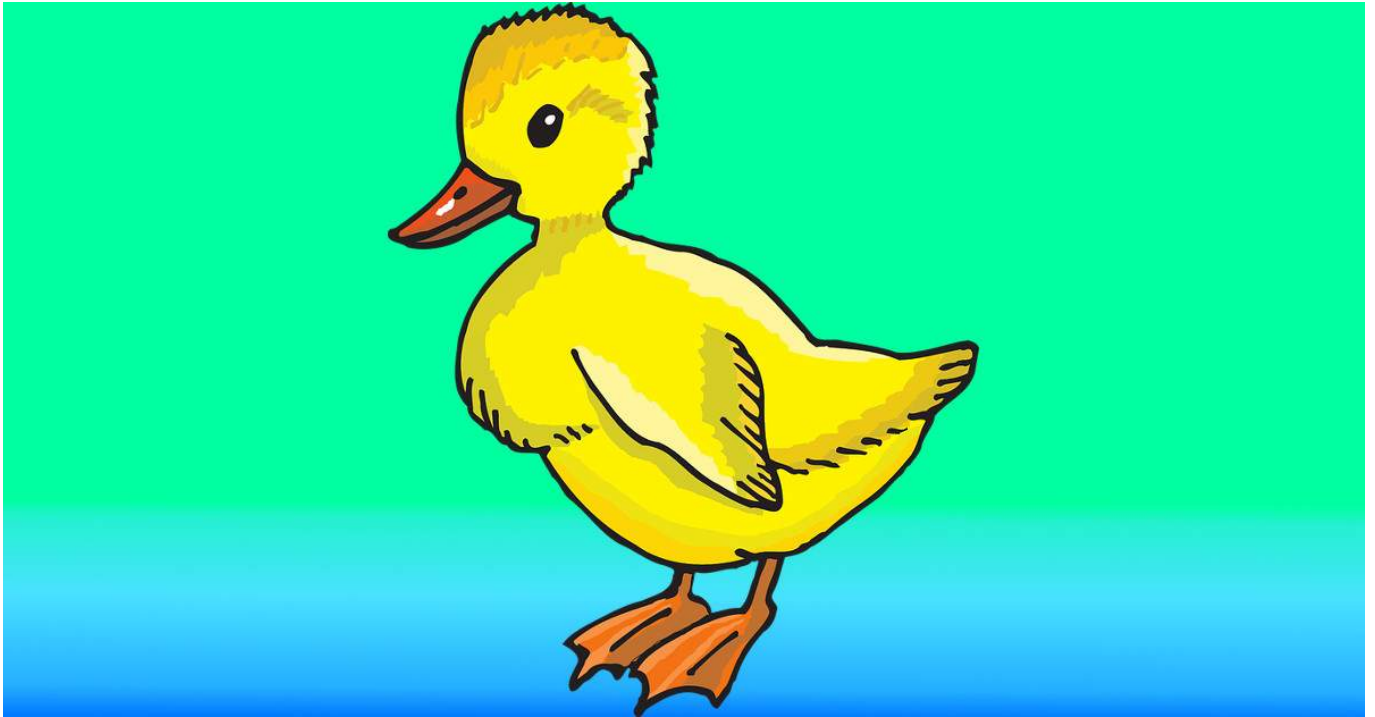
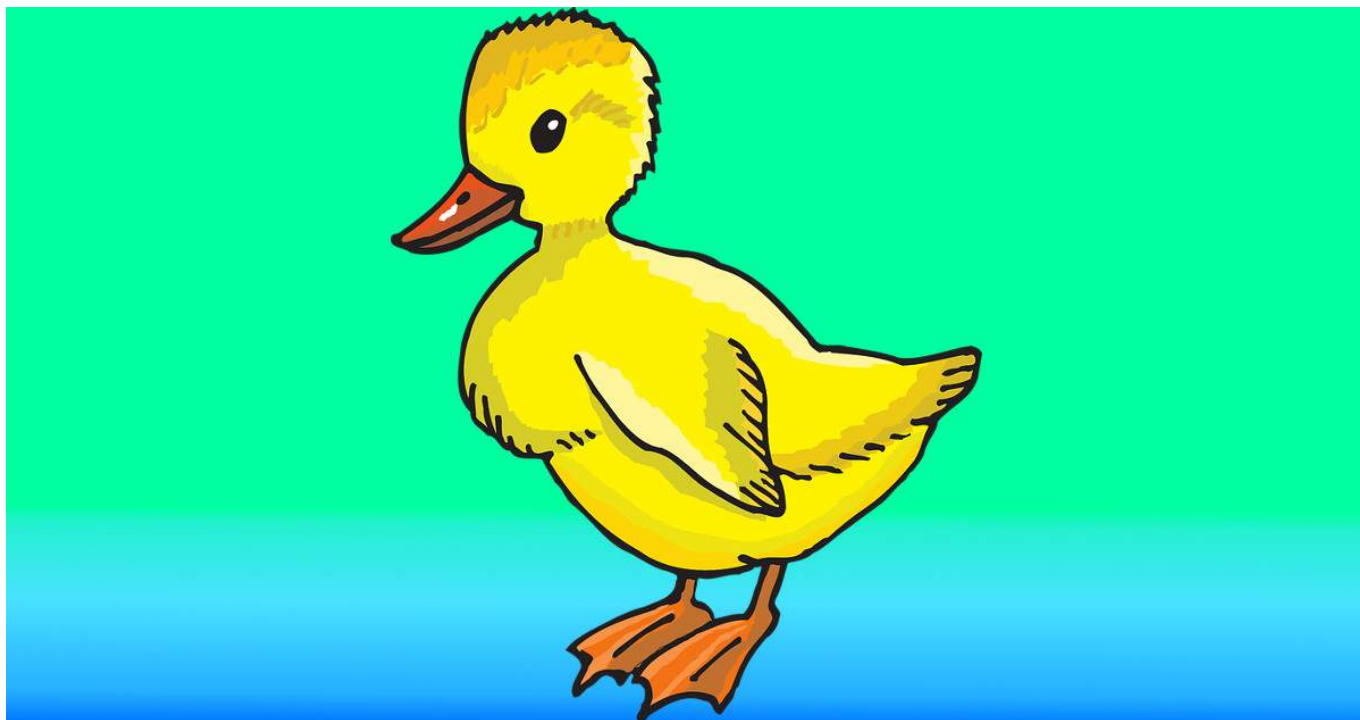

Το ασχημόπαπο

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Μια φορά και ένα καιρό, είχε έρθει το καλοκαίρι και ήταν υπέροχο. Στο κάμπο οι αγρότες είχαν μαζέψει το άχυρο και τό'χαν βάλει σε μεγάλους σωρούς. Ψηλά στον ουρανό πετούσε ένας πελαργός με κόκκινα πόδια και τιτίβιζε. Γύρω από το κάμπο και τα χωράφια, υπήρχαν απέραντα δάση και στη μέση του κάμπου κρυστάλιζαν βαθιές λίμνες.

Κάτω από τον ζεστό ήλιο, ξεπρόβαλε ένας επιβλητικός πύργος που είχε ολόγυρα τάφρους γεμάτες νερό. Από το νερό μέχρι ψηλά πάνω στα τείχη του πύργου ανέβαιναν αναρριχώμενα φυτά, τόσο ψηλά που από κάτω τους χωρούσαν να σταθούν όρθια μικρά παιδιά. Η βλάστηση ήταν πολύ έντονη εκεί, όση σχεδόν και στο πιο πυκνό δάσος. Εδώ είχε κάνει τη φωλιά της μια πάπια που κλωσούσε τα αυγά για να βγουν τα μικρά της. Όμως η πάπια είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της, γιατί είχε περάσει πολύς καιρός που τα κλωσούσε και ήταν συνέχεια μόνη της.

Όσοι μια μέρα, επιτέλους, άρχισαν να σπάζουν τα αυγά, το ένα μετά το άλλο. Από τα αυγά προεξείχαν κεφαλάκια.

«Πι, πι!» έλεγαν τα παπάκια και έβγαιναν με κόπο έξω.

«Ραπ, ραπ, γρήγορα, γρήγορα!» φώναζε η πάπια.

Τα παπάκια σκουντουφλούσαν και έβαζαν όλες τις δυνάμεις τους να τρέξουν κοντά της. Όλα γύρω τους φαίνονταν περίεργα και κοιτούσαν τα πάντα με ενθουσιασμό.

«Πόσο μεγάλος που είναι ο κόσμος» έλεγαν. Βλέπετε, τώρα είχαν πολύ περισσότερο χώρο να κινηθούν απ' όταν ήταν μέσα στο αυγό!

«Ακόμα δεν βγήκατε από το αυγό και νομίζετε ότι είδατε τον κόσμο ολάκερο!» έλεγε γελώντας η μαμά-πάπια. «Ο κόσμος πάει πιο πέρα και από την άλλη πλευρά του κήπου που είναι το κτήμα του παπά, αλλά εκεί δεν έχω πάει ούτε εγώ!» Και καμάρωνε τα παιδάκια της λέγοντας: «Τι όμορφα που είσαστε όλα μαζί!».

Όμως ξάφνου είδε κάτι στη φωλιά και είπε:

«Α, όχι δεν έχω ακόμα όλα τα παπιά μου! Το μεγαλύτερο αυγό είναι ακόμη στη φωλιά. Πόσο άραγε θα χρειαστεί ακόμη; Έχω αρχίσει να εκνευρίζομαι!»

Τι να κάνει όμως, η πάπια κάθισε πάλι να το κλωσήσει.

Τότε ήρθε μια γριά πάπια για επίσκεψη και της λέει:

«Λοιπόν τι κάνεις;»

«Να, ένα από τα αυγά μου έχει καθυστερήσει να σπάσει» της απάντησε η πάπια, συνεχίζοντας να κλωσάει. «Ούτε μια τρυπούλα σε αυτό το αυγό. Αλλά για δεσ τα άλλα τα παπιά μου. Είναι τα ομορφότερα παπάκια που έχω δει ποτέ!»

«Για να δω κι εγώ αυτό το αυγό που δεν λέει να ανοίξει» λέει η γριά και συνεχίζει:

«Να δεις που είναι αυγό γαλοπούλας. Έτσι με κορόιδεψαν και μένα μια φορά και είδα και έπαθα. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο φοβόταν το νερό εκείνο το γαλόπουλο. Και δεν μπορούσα να το χορτάσω όσο και να μάζευα, όσο κι αν το τάζα, όσο και να μάλωνα όσο και να βοηθούσα. Για να το δω και το δικό σου το αυγό! Μα, ναι αυτό είναι σίγουρα αυγό γαλοπούλας! Παράτησε το αμέσως και άντε να μάθεις τα άλλα τα παιδιά σου να κολυμπάνε!»

«Θα μείνω να το κλωσήσω λίγο ακόμη!» απάντησε με πείσμα η μαμά πάπια. «Τόσο καιρό κάθησα σε αυτό το αυγό, δεν πειράζει να καθίσω λιγάκι ακόμη!»

«Όπως θες!» της είπε η γριά πάπια και έφυγε.

Κάποια στιγμή, όμως, άνοιξε και το μεγάλο αυγό και εμφανίστηκε το μικρό από μέσα.

«Πι, πι!» είπε το μικρό και βγήκε από το τσόφλι του. Ήταν όμως πολύ μεγάλο και άσχημο πουλάκι.

«Υπερβολικά μεγάλο παπάκι» σκέφτηκε η μαμά πάπια όταν το είδε. «Κανένα από τα άλλα παπιά μου δεν μοιάζει με αυτό. Μήπως είναι πραγματικά μία μικρή γαλοπούλα; Σύντομα θα το μάθω. Θα πρέπει σύντομα να πέσει στο νερό. Και αν δεν θέλει, θα το ρίξω εγώ η ίδια μέσα!»

Ο καιρός την επόμενη μέρα ήταν υπέροχος και ο ήλιος έκαιγε πάνω στις πρασινάδες. Η μαμά πάπια εμφανίστηκε με όλη την οικογένεια της στη λίμνη.

«Πλατς!» έδωσε μια και πήδηξε μέσα στο νερό.

«Ραπ, ραπ!» φώναξαν τα παπάκια και το ένα μετά το άλλο έπεφταν στο νερό ξοπίσω της. Στην αρχή έπεσαν με το κεφάλι μέσα, αλλά αμέσως ξεπρόβαλλαν στην επιφάνεια και άρχισαν να κολυμπάνε περήφανα. Τα πόδια τους πήγαιναν πέρα δώθε από μόνα τους και όλα φαίνονταν ότι βρίσκονται στο στοιχείο τους. Ακόμη και το μικρό ασχημόπαπο που κολυμπούσε μαζί τους κολυμπούσε μια χαρά.

«Είδες; Τελικά δεν είναι γαλόπουλο!» σκέφτηκε περήφανα η μαμά πάπια. «Και κοίτα πόσο όμορφα χρησιμοποιεί τα πόδια του και πόσο ίσια κρατάει το κορμί του».

Και τότε είπε στα παπάκια της:

«Ραπ, ραπ, πάμε νας σας παρουσιάσω στην αυλή με τις πάπιες. Μόνο προσέξτε να μείνετε κοντά μου μη σας πατήσει κανείς και μακρυνά από τη γάτα!»

Έτσι όλη η οικογένεια μπήκε στην αυλή με τις πάπιες. Εκεί επικρατούσε μεγάλη φασαρία. Δύο φαμίλιες τσακωνόντουσαν για ένα ψαροκόκκαλο αλλά τελικά το πήρε η γάτα.

«Βλέπετε, έτσι είναι ο κόσμος!» είπε η μαμά πάπια στα παιδιά της. «Να χρησιμοποιείτε τα πόδια σας, να περπατάτε γρήγορα και να σκύψετε μπροστά στη γριά πάπια που βλέπετε εκεί πέρα. Αυτή είναι η πιο αξιοσέβαστη από όλες. Στις φλέβες τις ρέει ισπανικό αίμα. Όπως βλέπετε φοράει ένα όμορφο κόκκινο πανί γύρω από το πόδι της. Αυτό είναι η μεγαλύτερη αναγνώριση που μπορεί να πάρει μία πάπια. Σκύψτε τώρα τον σβέρκο σας και πείτε: Ραπ!»

Αυτό ακριβώς έκαναν τα παπάκια, ενώ οι άλλες πάπιες τα παρατηρούσαν και έλεγαν:

«Για κοιτάξτε! Μας έφερε και τα καινούρια παπάκια της, σαν να μην ήμασταν ήδη αρκετοί! Και πόσο άσχημο είναι εκείνο το παπί! Αυτό δεν θα το ανεχτούμε!»

Αμέσως μία πάπια πήγε κοντά στο ασχημόπαπο και το τσίμπησε στον σβέρκο!

«Άσ' το ήσυχο!» φώναξε η μαμά πάπια, «δεν πείραξε κανέναν!»

«Μα είναι τόσο μεγάλο και τόσο παράξενο,» είπε η πάπια που το είχε δαγκώσει. «Πρέπει να το διώξουμε μακριά!»

«Όμορφα παιδάκια έχει η μανούλα!» είπε τότε με στόμφο η γριά πάπια με το πανί γύρω από το πόδι της. «Όλα εκτός απο εκείνο το μεγάλο, το κακορίζικο!»

Αλλά η μαμά πάπια υπερασπίστηκε αμέσως το μικρό της:

«Δεν είναι όμορφο, αλλά έχει καλό χαρακτήρα και κολυμπάει το ίδιο καλά όπως και τα υπόλοιπα. Μπορώ να πω καλύτερα κι από τα υπόλοιπα. Πιστεύω ότι με το καιρό και όσο θα μεγαλώνει θα φτιάξει το μέγεθος και το σουλούπι του. Έτσι και αλλιώς παπί είναι δεν θα το ενοχλήσει ιδιαίτερα η ασχήμια του!»

«Τα άλλα παπάκια είναι γλυκύτατα!» απάντησε η γριά. «Κάντε σαν να είστε στο σπίτι σας κι αν βρείτε κανένα ψαροκόκαλο, να μου το φέρετε!»

Και έτσι η αυλή έγινε το σπίτι τους.

Ωστόσο το φτωχό παπί που είχε βγει τελευταίο από το αυγό του και ήταν τόσο μα τόσο άσχημο, δεν περνούσε καθόλου καλά. Όλο το δάγκωναν, το έφτυναν και το κορόιδευαν οι άλλες πάπιες αλλά και οι κότες.

«Είναι πολύ μεγάλο» έλεγαν όλες.

Ακόμη και ένας τρελός γάλος που νόμιζε πως είναι ο καίσαρας, φύσηξε και ξεφύσηξε σαν ιστιοφόρο και μετά όρμηξε προς το μικρό ασχημόπαπο φωνάζοντας: «γλου, γλου, γλου».

Το παπάκι δεν ήξερε που να σταθεί και που να βρεθεί. Ήταν θλιμμένο που ήταν τόσο άσχημο και είχε γίνει ο περίγελος όλης της αυλής.

Η συμπεριφορά όλων προς το ασχημόπαπο γινόταν κάθε μέρα και χειρότερη. Οι πάπιες το δάγκωναν, οι κότες το τσιμπούσαν ακόμη και το κορίτσι που έφερνε την τροφή το κλοτσούσε. Τώρα όλοι το κυνηγούσαν το καημένο. Ακόμη και τα αδέρφια του το περιγελούσαν και του έλεγαν: «Μακάρι να σε έπαιρνε η γάτα αηδιαστικό πλάσμα!». Και η μητέρα αναστέναζε: «Μόνο να είχες φύγει μακριά!»

Έτσι μια μέρα το ασχημόπαπο πέταξε πάνω από τον φράκτη. Τα πουλάκια που ήταν στους θάμνους φοβήθηκαν και πέταξαν ψηλά. «Η ασχήμια μου τα τρόμαξε!» σκέφτηκε το παπάκι με πίκρα και έκλεισε τα μάτια του. Παρόλα αυτά συνέχισε να τρέχει. Έτσι έφτασε σε ένα μεγάλο βάλτο όπου έμεναν αγριόπαπιες. Εκεί έμεινε την νύχτα, γιατί ήταν πολύ κουρασμένο και στεναχωρημένο.

Το πρωί πέταξαν οι αγριόπαπιες ψηλά και αντίκρισαν τον νέο τους συγγάτοικο.

«Τι μέρους του λόγου είσαι εσύ;» το ρώτησαν.

Το παπάκι γυρνούσε προς όλες τις πλευρές και χαιρετούσε όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Είσαι αποκρουστικά άσχημο» είπαν οι αγριόπαπιες «αλλά αυτό δεν πειράζει όσο δεν παντρεύεσαι μέλος της οικογένειάς μας!»

Το καημένο το ασχημόπαπο είχε βέβαια άλλες έννοιες από την παντρεία. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να μπορεί να ξαπλώνει στην ακτή και να πίνει λίγο από το νερό του βάλτου.

Μετά από δύο μέρες, ήρθαν και δύο άγριες χήνες. Για την ακρίβεια ήταν δύο χηνόπουλα, που δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που βγήκαν από αυγό τους.

«Άκου, είσαι τόσο άσχημο αλλά εμείς μπορούμε να σε ανεχτούμε. Θέλεις να έρθεις μαζί μας και να γίνεις ο οδηγός του σμήνους μας;» ρώτησαν το παπάκι.

«Μπαμ, μπαμ!» ακούστηκαν τότε δύο πυροβολισμοί και τα χηνόπουλα έπεσαν νεκρά. Το νερό κοκκίνισε από το αίμα.

«Μπαμ, μπαμ» ξανακούστηκαν πυροβολισμοί, και σμήνη ολόκληρα από αγριόχηνες σηκώθηκαν από τον βάλτο. Μετά ξανακούστηκαν πυροβολισμοί. Οι κυνηγοί καθόταν κρυμμένοι δεξιά αριστερά γύρω από τον βάλτο και πυροβολούσαν. Μερικοί είχαν ανεβεί πάνω στα κλαδιά των δέντρων.

Ο μπλε καπνός από μπαρούτι περνούσε σαν σύννεφο μέσα από τα δέντρα και στάθηκε ψηλά πάνω από το νερό. Τα κυνηγόσκυλα στριμώχνονταν να μπουν μέσα στον βάλτο.

Πόσο τρόμαξε στ' αλήθεια το παπάκι! Γύρισε το κεφάλι για να το κρύψει μέσα στη φτερούγα του. Τότε ένας τεράστιος σκύλος στάθηκε μπροστά του. Η γλώσσα του σκύλου του κρεμόταν μέχρι κάτω και τα απαίσια μάτια του γυάλιζαν. Σχεδόν ακουμπούσε το παπί με την μουσούδα του, έδειξε τα κοφτερά του δόντια αλλά αποτραβήχτηκε χωρίς να το πειράξει.

«Δόξα τον Θεό» αναστέναξε το παπί, «είμαι τόσο άσχημο που ακόμη και ο σκύλος δεν θέλει να με δαγκώσει!»

Έτσι έμεινε ξαπλωμένο ενώ από παντού ακουγόταν τουφεκιές και τα σκάγια διέσχιζαν τον αέρα.

Αργά το μεσημέρι ησύχασε η κατάσταση, αλλά το καημένο το παπάκι δεν τολμούσε να σηκωθεί. Κάθισε και περίμενε για αρκετές ώρες ακόμη πριν κοιτάξει

τριγύρω και μετά άρχισε να τρέχει με όλες του τις δυνάμεις να φύγει μακριά από τον βάλτο.

Κατά το απόγευμα, το ασχημόπαπο έφτασε σε μια φτωχική αγροικία. Ήταν τόσο άθλια η κατάσταση της, που και η ίδια δεν ήξερε από ποια πλευρά να πέσει και έτσι έμενε όρθια. Εκείνη τη στιγμή έπεφτε βροχή και ο αέρας φυσούσε έντονα. Έτσι το παπάκι έπρεπε να καθίσει για να μην το παρασύρει ο αέρας, ενώ η κακοκαιρία ολοένα και χειροτέρευε.

Το παπάκι παρατήρησε ότι η πόρτα είχε ανασηκωθεί και κρεμόταν στραβά από τον ένα μεντεσέ. Έτσι κάτω από την πόρτα έμενε μια χαραμάδα απ' όπου ίσα-ίσα θα μπορούσε το παπί να μπει στην αγροικία. Και αυτό ακριβώς έκανε.

Μέσα στο φτωχικό σπίτι, έμενε μια γριά με τον γάτο και την κότα της. Ο γάτος, τον οποίο η γριά έλεγε γιόκα, μπορούσε να σχηματίσει με την πλάτη του γέφυρα και να πλέκει. Κι αν του χάιδευαν το τρίχωμα, πετούσε σπίθες! Η κότα είχε πολύ κοντά πόδια και για αυτό την έλεγε κοντοποδαρού.

Όταν ξημέρωσε, είδαν το ξένο παπί και ο γάτος άρχισε να πλέκει και η κότα να κακαρίζει.

Πηγή: paidika-paramythia.gr